

PÁL LEVELE A FILIPPI EKEZ

1. FEJEZET

Pál apostolt Jeruzsálemben tartóztatták le és a cezareai börtönben tartották két évig. Ezek után a császárhoz fellebbezett és így fogvatartottként vitték őt Rómába, hogy kihallgatást kaphasson a császártól és elmondhassa panaszát. Ezután még két évig várákozott, hogy kihallgatására sor kerülhessen, és addig Rómában háziőrizetben tartották, de ugyanakkor állandóan hozzá volt láncolva egy római őrkatonához.

Rómában körülbelül tízezer elit osztályhoz tartozó katona szolgált, akiknek a fő feladata a császár őrizete volt. Ezek közül egy, állandó váltásban két éven keresztül Pálhoz volt láncolva. Pál ebben hatalmas tanubizonyosság tételi lehetőséget látott, mert nem tudtak elmenni onnan. Az ő bizonyágtételei nyomán a császár udvartartásának igen sok tagja fogadta be Jézus Krisztust, igazi ébredés volt Rómában.

Miközben Pál a császár előtti kihallgatására várákozott, a filippi gyülekezet gyűjtést szervezett neki, és el is küldtek mindent igen bőkezűen. Epafroditosz vitte el neki mindezt, aki az úton súlyosan megbetegedett, de mégis eljutott Pálhoz. A filippiekhez írt levél tulajdonképpen egy köszönő levél mindazért a pénzért, amit Epafroditoszon keresztül eljuttattak neki.

Ezt a levelet Pál nem apostolként címezi a gyülekezetnek, mint a leveleinek többségét, hanem ez egy olyan levél, amit barát ír barátnak, mert az egész levél baráti melegséggel van átítatva. Érdekes, hogy a levél nyelvezete örömet és boldogságot fejezi ki az elejétől a végéig, annak ellenére, hogy Pál mindezt a fogvatartása közepette írta.

A hagyomány szerint van egy börtön Rómában, amelyet úgy mutatnak be, mint Pál fogvatartásának helyét. Ez egyáltalán nem egy bizalomgerjesztő hely, a föld alatt található, és a fény egy mennyezeti ablakból szűrődik be, de ennek ellenére Pálban mindig a benne volt az égő fény. Azt írja, hogy megtanulta, hogy bármilyen helyzetben is van, legyen elégedett azzal, mert nem a körülményekben, hanem Krisztusban van a hite, és az nem változik.

Nagyon fontos, hogy mi is megtaláljuk a saját elégedettségünket Jézus Krisztusban, mert akkor megtanulhatjuk, hogy bármilyen körülmények között boldogok lehetünk.

Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgálói

A szolga szó itt a pontosabb fordítás szerint rabszolgát jelent. Volt egy mondás Jézus Krisztus rabszolgáival kapcsolatban: „Őt szolgálni olyan, mint királyként uralkodni.”

A dulosz, a rabszolga nem egyszerűen csak szolgát jelent, mert ha a szolga nem szerette a munkáját, akkor elmehetett és valahol máshol szegődhetett el ismét szolgának. Nem így a rabszolga! Akár tetszett, akár nem, rabszolgaként az urad tulajdona voltál, nem mehetél el, egész életeden keresztül rabszolga voltál.

mindazoknak a Krisztus Jézusban hívő szenteknek

A szent szóval már oly sokszor visszaéltek, hogy elvesztettük a valódi jelentését, mert eredetileg a görög hagiosz szóból ered, amely azt jelenti, hogy odaszánt, elkülönített. Azoknak ír tehát Pál, akik Jézus Krisztusnak szánták oda magukat.

akik Filippiben vannak, püspökeikkel és diakónusaikkal együtt:

A püspök eredetileg a helyi gyülekezet vezetőjét jelentette, a diakónusok pedig a templomi munkások voltak a gyülekezeten belül.

Emlékeztek, hogy Filippi volt az első európai állomás Pál missziós útja során. Troászban volt, amikor egy vízióban egy macedóniai ember hívta őt, hogy segítsen nekik, és Pál azonnal hajóra ült Macedónia felé, majd Filippibe érve egy csoport zsidó asszonnyal találkozott, akik szombaton a folyó mellett imádták Istent. Ebből látható, hogy Filippiben nem volt nagy a zsidó közösség, hiszen abban a közösségben, ahol legalább tíz felnőtt zsidó férfi volt, egy zsinagógát kellett építsenek. Ha viszont nem volt ennyi felnőtt férfi, akkor rendszerint egy folyó mellett találkoztak, és így találkozott Pál a nőekkel, megosztotta velük az evangéliumot, és sokan be is fogadták Jézust.

Igy kezdte el a munkát Filippiben, de nem sokáig lehetett ott, mert a zsidók, akik megtudták, hogy az asszonyok megtértek, addig szították a helyzetet, amíg letartóztatták és megverték Pált, majd börtönbe vetették Szilásszal együtt. Ott mindketten énekeltek, amikor egyszer csak éjjel táján a börtön falait egy földrengés rázta meg, kinyíltak az ajtók és szabadokká váltak. Amikor a börtönőr felébredt az álmából, és meglátta, hogy mi történt, vette a kardját és majdnem öngyilkos lett, amikor Pál elkiáltotta magát, hogy „Semmi kárt ne tégy magadban, mert mindnyájan itt vagyunk!”

A római törvények szerint, ha rabokat őriztél, és a rabok megszöktek, akkor a te fejedre szállt a rabok ítélete, és jobb volt öngyilkosnak lenni, mint a római igazságszolgáltatás haragját elviselni.

A börtönőr bejött Pálékhöz és azt kérdezte tőlük, hogy miként tudna ő is üdvözülni. Pál azt válaszolta neki, hogy „Higgyél az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülni fogsz”.

Ekkor a börtönőr a házába vitte, lemosta Pál hátáról a vért, amely a verések eredménye volt, enni adott nekik, és Pál megosztotta az evangéliumot a családdal és ők mindnyájan befogadták Jézust a szívükbe, és mindnyájan megkeresztelkedtek. Ez volt a Filippi gyülekezet alapításának kezdete. A város elöljárói azután azt üzenték a börtönbe, hogy engedjék el Pált, mert nincs mivel vádolják őt. De Pál azt mondta, hogy őt, mint római állampolgárt ártatlanul verték meg, és most azt hiszik, hogy csak így egyszerűen elküldik innen. Jöjjön ide a polgármester maga és kérjen bocsánatot, úgyszólván ez meg is történt.

Ebből a kis magból a Szentlélek olyan hatalmas munkát végzett, és a gyülekezet olyan nagyra nőtt, hogy vezetőkre és diakónusokra lett szükség, és végül igen bőkezű adományt is tudtak Pálnak küldeni.

kegyelem néktek és békeség Istentől

Pál tipikus köszöntése, gyakran nyitja ezzel leveleit.

a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Szeretném itt kiemelni, hogy az Úr nem az Ő neve, hanem a tisztsége. Amikor azt mondjuk, hogy az Úr, akkor a mi hozzá fűződő viszonyunkról beszélünk. Jézus az Ő neve, az Úr az Ő tisztsége, titulusa. Ha az Úr titulust használjuk, akkor ezzel azt is éreztetjük, hogy osztozunk a Pál által elfoglalt helyen: az Ő rabszolgái vagyunk.

Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok,

János azt írta, hogy: „A legnagyobb örömöm az, ha a gyerekeim igazságban járnak.” Ez elmondható minden lelkészről, mert a legnagyobb öröm, ami egy lelkészt érhet az, ha tudja, hogy azok akik az ő szolgálatának gyümölcseként a hit gyermekei lettek mindvégig az igaz úton járnak.

A szolgálatnak hatalmas jutalmai vannak. Olyan gyönyörű látni azt a hatalmas munkát, amelyet az Isten a különböző területeken végez! Ma odajött hozzám egy hölgy a férjével és a kislányukkal, és könnyekkel a szemükben mondták: „New York-ból jöttünk, az ön rádióműsorát hallgatjuk, elindítottunk egy biblia tanítást a házukban, hallgatjuk az ön kazettáit és hatalmas módon megáldott Isten, mert nagyon sok ember jön a tanításra. Nagyon örülünk, hogy végre találkozhatunk önnel.” És folytak a könnyeik.

Milyen nagyon jó, ha az ember láthatja a munkájának gyümölcseit, mennyire hálás vagyok Istennek, hogy általa használt eszköz lehetek! Pál ugyanígy adott hálát Istennek azokért a hírekért, amelyek Filippiből érkeztek, ahol továbbra is a hit szerint éltek a hívek. Én is mindig, amikor csak rátok gondolok Istennek adok hálát az Ő munkájáért, amit a Lelkén keresztül végez bennetek.

és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok az evangéliummal az első naptól fogva mind a mai napig.

A közösség a hívek éveken keresztüli együttlétét jelenti, ugyanakkor ez esetben az általuk küldött segítség is a közösség vállalás része volt. A Galata levélben azt írta Pál, hogy akik az Igét tanulják, azok a jó cselekedeteikkel kell ezt nyilvánvalóvá tegyék, és a Filippi gyülekezet éveken keresztül hűségesen támogatta Pált, megosztva vele a javait.

Emlékeztek a korai egyházra, amikor a hívek eladták minden tulajdonukat és a pénzt az apostolok lábai elé helyezték, mindenük közös volt. Ugyanez a közösség működött Filippiben is.

Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.

Ez a nap Jézus Krisztus eljövételének napja lesz, és biztosak vagyunk benne, hogy az Isten folytatni fogja azt a munkát, amit elkezdett. Gyakran nincs meg bennünk ez a bizonyosság. A Zsidó levél szerint Jézus a hitünk szerzője és beteljesítője is, tehát fel kell ismerjünk, hogy amit Isten elkezdett, azt be is fogja fejezni. Ő nem olyan mint mi, Ő nem kezd el egy csomó dolgot úgy, hogy aztán elfelejti befejezni.

Így kell gondolkoznom mindnyájatokról, mert szívemben hordozlak titeket, mivel fogságomban is, az evangélium védelme és megerősítése közben is mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben.

Itt ismét látható a levél személyes jellege, Pál szívéből árad a mondanivaló felénk, és itt rámutat arra ismét, hogy közösen együtt részesülnek Isten kegyelméből.

Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével;

Pál azt írta, hogy „Krisztus szeretete kötelez”, vágyott arra, hogy Krisztus szíve legyen az irántuk érzett szeretetének hajtóereje.

és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel;

Egy mondás szerint „ismerni Őt, annyit jelent, mint szeretni Őt.” Jézus azért mondta, hogy tanuljunk róla, mert azt akarja, hogy megtudjuk, hogy mennyire szeret minket. Ismerjétek hát meg, hogy mennyire szeret titeket, mert Jézus tudja, hogy minél jobban megismerjük, annál jobban megismerjük az Ő szeretetét is, és annál jobban tudunk válaszolni arra a szeretetre, annál jobban fogjuk Őt szeretni.

hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára,

A kifogástalan szót itt őszinte értelemben használja Pál. A szó eredete azt jelentette, hogy faggyú nélküli. A római időkben sok műkedvelő volt, bárki aki talált egy kalapácsot valahol elkezdett márványt faragni, így a mostani múzeumok megteltek ezekkel a márványszobrokkal. Természetesen nem mindenki tudott tökéletes munkát végezni, mondjuk elcsúszott a kalapácsa az orr faragása közben, és leütötte a szobor orrát. Nagyon okosan összekeverték a márványport faggyúval és feltették a szobor orrát, amely pont úgy nézett ki, mint az eredeti.

A boltban aztán megtetszett neked a szobor, megvetted, hazavitted és odaállítottad a bejárat elé. Jöttek a forró nyári napok, és amint egy nap elsétáltál a szobor előtt, látod, hogy az orra elolvadt és ráfolyt az ajkakra, mert az faggyúorr volt. Ezért mondták hogy faggyú nélküli, tehát innen ered az őszinte szó, eredeti, csalás nélkülit jelentett. Azt akarta Pál is, hogy eredetiek legyenek a filippiek a hitükben, semmi megjátszásra nem volt szükség.

és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit

Az igazság gyümölcse a szeretet, az öröm és a békeesség.

és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására. Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja,

A filippiek figyelemmel kísérték Pál karrierjét, tudták, hogy Jeruzsálemben letartóztatták, tudták, hogy börtönben volt Cezáreában, azt is tudták, hogy a császárhoz fellebbezett, és hogy most a római fogságát tölti. Nagyon tisztelték és szerették őt, és amikor megtudták, hogy ilyen mondva csinált vádak miatt tartják fogva őt, akkor azt érezték, hogy ez egy hatalmas tehetség elpocsékolása, azt gondolták, hogy Isten hatalmas hibát követett el azzal, hogy megengedte, hogy e hű „keresztes lovag” a börtönbe senyedjen.

Gyakran mi sem értjük, hogy Isten miért enged meg bizonyos dolgokat, mert a mi szemszögünkből Isten komoly hibát követ el. Gondolatok-e már valaha arra, hogy Isten a ti életetekben is elkövetett hibákat? Én sokszor gondoltam, hogy Isten most biztos tévedett a körülményeim alakításával kapcsolatban.

De Pál itt arról biztosítja a híveket, hogy minden ami történt azt Isten az evangélium terjesztésére használta fel. Hatalmas dolog az, ha akkor is látni tudjuk Isten kezének munkálkodását, amikor személyesen hátrányba kerülünk, és olyan dolgok történnek, amiket mi sohasem választanánk magunk számára.

A minap elindultam otthonról, de hirtelen eszembe jutott, hogy elfelejtettem magammal hozni a szemüvegemet, így visszamenetem a házba, de nem láttam a szemüveget az asztalon, és akkor jöttem rá, hogy a zsebemben van. Szenilitásnak nevezik a dolgot, az öreg korral jár. De amikor visszaindultam az autómhoz, egy gondolat került a fejembe: Vajon nem lehet, hogy az Úr meg akart menteni egy balesettől?

A balesetek olyan másodpercnyi pontossággal történnek, hogy egyetlen pillanatnyi késés megóvhat attól, hogy belekerülj egybe az utad során. Köszönetet mondtam az Úrnak, mert „én nem tudhatom azt, amit Te tudsz, és még a kis buta bárányaidra is vigyázol, olyanokra is, akik nem képesek magukra vigyázni.” Akármilyen is volt, köszönetet mondtam Neki.

Nagyon fontos ráébredni, hogy bármi is történik velem azért van, hogy az Úr a jó munkáját véghezvigye bennem. Istennek terve van az életemmel. Pál a rómaiaknak írta, hogy *Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.* Pál a fogvatartása közepette meg tudta látni, hogy Isten milyen jó dolgot végzett az ő rabságán keresztül, ezért biztatja a filippieket, akik hajlamosak voltak arra, hogy

megkérdőjelezzék Isten döntését, hogy e kiváló apostolt miért „pazarolja el” a börtönben. Biztosítja őket, hogy Isten keze van mindebben és az Ő céljai a fogvatartása közepette is munkálkodnak.

Mielőtt Pál a Róma felé tartó hajóútján egy 14 napig tartó hatalmas viharba keveredett a Földközi tengeren, figyelmeztette a kapitányt, hogy ne induljon el, mert a veszély előre látható. A hajóskapitány azt mondta a római századosnak, aki Pált őriztette, hogy miről beszél ez a fickó, hisz én ismerem a tengert, mert egész életemben hajóztam, de ő csak egy szárazföldi ember, semmit nem tudhat erről. A százados beleegyezett, hogy elinduljanak.

A hatalmas vihar megérkezett és 14 napig se napot se csillagokat nem láttak, a hajó hanykolódott a tengeren, a vitorlák darabokra törtek, ki kellett dobjanak minden terhet és a tenger kegyelmére bízták magukat. Mindenki tengeribeteg volt és nyomorultul érezte magát. Tizennégy nap után Pál mondta nekik: „Ugye, mondtam, hogy nem kellett volna elinduljatok!

Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó.

Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálók.

Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón.

Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.

Egy szigetre kell kivetődniük.”

Az Úr Málta szigetének kormányzójához akart elérni, és eu mindez csak egy szokatlan mód volt arra, hogy Pál Máltára kerülhessen, mert nem így tervezték ugyan, de Isten egy kissé eltérítette őket. Pál nem tudta volna rávenni a kapitányt, hogy Máltára menjen, de az Úr szerette volna az ottani lelkeket is elérni, és Pál bizonyágtételei nyomán valódi ébredés kezdődött a szigeten.

A fogságban tartása is mind az evangélium terjedése miatt volt,

mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet,

Más fordítás szerint helytartóság, amely Néró palotáját jelentette Rómában. Egyéb forrásokból tudjuk, hogy Nérónak nagyon sok szolgája jutott Krisztus hitére abban az időben.

úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét.

Amikor látták, hogy Pál milyen bátorságról ad tanubizonyágot, amikor a római testőröket is Krisztus hitére vezette, valamint hogy a nyilvános bizonyágtételei milyen erőteljesek, a többieket is megerősítette, hogy félelem nélkül osszák meg az Urat másokkal. Pál ezért mondta, hogy minden jó úton halad, mert Isten dolgozik ezekben a dolgokban, még a fogsága is ezért van.

Némelyek ugyan irigységből és versengésből, de mások jóakaratból hirdetik a Krisztust:

ezen szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem,

azok pedig számításból, nem tiszta lélekkel hirdetik a Krisztust, mert azt hiszik, hogy gyötrelmet okoznak nekem fogságomban.

Mivel Pál dinamikus és erős vezető volt megvoltak a barátai, de az ellenségei is. Ez a vezetés ára. Önmagában csak az a tény, hogy Isten téged használ ellenségeskedést, irigységet fog kelteni az emberek

szívében, és Pál sem volt kivétel ez alól. Sokan irigykedtek Pál szolgálatára, és arra, amit Isten rajta keresztül végzett, és próbáltak előnyt kovácsolni a fogvatartásából.

Az alap motivációjuk az volt, hogy irigységből és versengésből megpróbálják a saját királyságukat kiépíteni, az embereket maguk mögé állítani, de Pál ennek ellenére örült annak, hogy ezt csinálják. Ez egy hihetetlen jó példája a valódi keresztény lelkésznek, mert nem érdekelt, hogy kié a dicsőség, csak az, hogy Krisztus munkája előre haladjon.

Amikor Isten egy másik gyülekezetben kezd munkálkodni, akkor ahelyett, hogy irigykedés vagy versengés költözne a szívünkbe, inkább örülnünk kellene, hogy Isten Igéjét eljuttatják sokakhoz, még akkor is, ha nem megfelelő ösztönzés miatt teszik ezt.

Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok.

Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által.

Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok.

Pál ekkor éppen a császár előtti kihallgatása előtt volt, és nem tudta, hogy életet vagy halált fog rá osztani Néró. Tudta, hogy Néró teljesen szembefordult Jézus Krisztus evangéliumának hirdetésével, azt is tudta, hogy a császár sajátg fenyegetettségének látta Krisztust, mert azt a parancsot adta, hogy az emberek őt, a császárt kell istenítsék. Akik ezt megtagadták azok halállal lakoltak.

Pál tehát ezen önkényuralkodó elé kell álljon, és ezért kéri őket, hogy imádkozzanak azért, hogy ugyanolyan bátor legyen, mint mindig. Nem fogok meghátrálni csak azért, mert ezzel az elnyomó uralkodóval kell farkasszemet nézzek, mondja, még akkor is, ha a következmény az életembe kerülhet.

A történelmi események tekintetében nagyon érdekes, hogy Pál kétszer kellett megjelenjen a császár előtt. Először Cezáreában történt letartóztatása után történt ez, és akkor szabadon engedték, mert az ellene felhozott vádpontok alaptalanok voltak.

Néhány évvel később a letartóztatása után Rómába vitték, megjelent Néró előtt, és a császár döntése a lefejezés volt, amelyet végre is hajtottak.

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy helytartók és királyok előtt kell megjelenjenek, de ne gondolkozzanak azon, hogy mit kell majd mondjanak, mert a Szentlélek még abban az órában megadja a megfelelő szavakat, és ezek a beszédek a bizonyágtétel lehetőségei lesznek. Amint elolvassuk az írásokat Pál kihallgatásairól Agrippa király, Félix, valamint Fesztusz előtt, láthatjuk, hogy Pál minden esetben megragadta az alkalmat, hogy bizonyágot tegyen a Lélek munkájáról amely a saját életében történt.

Minden ilyen eset Jézus Krisztusról tett bizonyágtétel lett. Minél magasabb pozíciójú ember előtt állt Pál, annál erősebb és meggyőzőbb volt Pál bizonyágtétele, mert Pál mindig arra gondolt, hogy ha ez az ember megtér, akkor ez egy hatalmas lépés lenne ez evangélium terjesztésére.

Agrippa király előtt egy igen határozott bizonyágtételt tett, és amikor a vége felé járt így szólt:

Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.”

Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztvényé legyek!”

Pál pedig így válaszolt: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nem csak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Amikor Pál Néró elé került akkor lehetett igazán elemében! Biztosan tudta, hogy ha sikerül Nérót megtéríteni, akkor gondoljunk csak bele, hogy az mit jelentett volna az evangélium szempontjából! Biztos vagyok benne, hogy a legkeményebb bizonyágtétel volt az, amit valaha valaki tett a történelem során.

Érdekes, hogy a történelmi tanulmányainkból tudjuk, hogy egészen addig a pontig, amíg Pál megjelent előtte, egészen elfogadható vezető volt. Ezután viszont Néró személyisége hirtelen és drámaian megváltozott, és majdnem örültté vált, sokan azt is tartják, hogy eszét veszítette. Nagy a valószínűsége, hogy Isten lehetőséget adott neki Pálon keresztül, hogy megtérjen. A tanubizonyosság olyan erőteljes lehetett, hogy ennek visszautasítása következtében Nérót démonok szállták meg, és erre engednek következtetni az ezután történt események is.

Néró megőrült, és embertelen módon üldözte az egyházat. A keresztényeket a kertjének oszlopaihoz kötöztette, galyakat tettek köréjük és meggyújtották, hogy este fényt adjanak a kertjének. Aztán meztelenül beült a harci kocsiába és versenykört futott szlalomozva a máglyarakások körül, amelyeken a keresztények égtek.

Végül felgyújtotta Rómát, mert egy új és nagyobb Rómát akart építtetni, amelyet önmagáról akart elnevezni, de a keresztényeket vádolta mindezért. Ekkor fogták el Pált Efezusban és szállították Rómába, majd végül lefejezték.

Nem tudjuk biztosan, hogy Pál ezt a levelet az első vagy a második fogsága alatt írta-e, de annyi bizonyos, hogy a dolgok végkimenetele még nem ismert Pál előtt. Az egyetlen vágya az, hogy akár élete akár halála által Krisztus dicsőítése történjen meg.

Azt írta, hogy Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, csak egyedül Krisztusnak akarok dicsőséget szerezni akár élet, akár halál által,

Mert nekem az élet Krisztus,

Ő az életem középpontja. Mit mondanál te, hogy mi az élet számodra? A versenyautók, a gitárod, Pál azt mondta, hogy az élet számára a Krisztus. De mivel ezt mondta, hogy az élet számára a Krisztus, ezért azt is tudta mondani, hogy

és a meghalás nyereség!

Ezt nem tudod mondani, ha bármi másért élsz! „Nekem az élet az, hogy gazdagságot szerezzek, a meghalás azt jelenti, hogy mindent elvesztek.” A meghalás veszteség. Csak akkor mondhatod, hogy nyereség meghalni, ha Jézus Krisztusért éltél. Ezért nem kell sírassuk azokat, akik Jézus Krisztusért éltek, és meghaltak. Csak a mi veszteségünket sírathatjuk, sajnáljuk, hogy nincsenek velünk, de nem miattuk szomorkodunk.

Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom.

Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél;

Ha a lélek elalvása egy valódi értelmes tanítás lett volna, akkor ebből látható, hogy Pál apostol nem értette ezt a tanítást, mert akkor nem ezt írta volna a halállal kapcsolatban. Nem azt írja, hogy mélyen el szeretne aludni, hanem, hogy vágyódik elköltözni Krisztushoz. Pál megértette, hogy a halál megszabadítja a lelkét a testétől azért, hogy a lelke azonnal az Úrral lehessen a mennyországban.

A korintusiakhoz írt második levelében azt írta, hogy

Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölneni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölneni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban.

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Pál itt dilemmában van és nem tudja, hogy mit választana, ha megkérdeznék, mert nagyon vágyódik arra, hogy a testétől megszabaduljon, és a Krisztussal legyen, mert ez sokkal jobb. Elhiszitek-e ezt? Igen rossz a hozzáállásunk a halállal kapcsolatban, mert annyit sajnálkozunk a veszteség miatt, de nem értjük, hogy mit jelent a halál Isten gyermeke számára.

de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.

És ez igaz, mert amikor az Úrra gondolunk és a mennyországra, akkor annyira szeretnénk Vele lenni, de amikor a családunkra nézünk, akkor látjuk, hogy nekik még mindig szükségük van ránk, és ezért úgy érezzük, hogy kettészakadunk.

Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal, a hitben való növekedésetekre és örömötökre;

Pál ezen a ponton meg volt győződve, hogy szabadon engedik, és ez meg is történt.

így méginkább dicsekedtek majd velem Krisztus Jézusban, amikor ismét megjelenek nálatok.

Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért,

és hogy semmiképpen meg nem rémültök az ellenfelektől. Ez nekik a kárhozat, nektek pedig az üdvösség jele lesz: mégpedig az Istentől.

Mert nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjétek érte,

és hogy ugyanabban a küzdelemben álljatok, amelyet tőlem láttatok, és amelyet most rólam hallotok.